

Lojistik Regresyon (Logistic Regression)

Lojistik regresyon normal regresyonun $\theta^T x$ olarak kullandigi agirliklar (katsayilar) ile verinin carpimini alır ve ek bir filtre fonksiyonundan gecirerek onlari 0/1 degerleri baglaminda bir olasiliga esler. Yani elimizdeki veri pek cok boyutta veri noktaları ve o noktaların 0 ya da 1 olarak bir "etiketi" olacaktır. Mesela

```
from pandas import *
df = read_csv("testSet.txt", sep='\t', names=['x', 'y', 'labels'], header=None)
df['intercept']=1.0
data = df[['intercept', 'x', 'y']]
labels = df['labels']
print df[['x', 'y', 'labels']][:10]
```

	x	y	labels
0	-0.017612	14.053064	0
1	-1.395634	4.662541	1
2	-0.752157	6.538620	0
3	-1.322371	7.152853	0
4	0.423363	11.054677	0
5	0.406704	7.067335	1
6	0.667394	12.741452	0
7	-2.460150	6.866805	1
8	0.569411	9.548755	0
9	-0.026632	10.427743	0

Goruldugu gibi veride x, y boyutlari icin etiketler (labels) verilmiş. Lojistik regresyon bu veriyi kullanarak egitim sonrasi θ 'lari elde eder, bunlar katsayilarimizdir, artik bu katsayilari hic gormedigimiz yeni bir veri uzerinde 0/1 etiketlerinin tahminini yapmak icin kullanabiliriz.

Filtre fonksiyonu icin kullanılan bir fonksiyon sigmoid fonksiyonudur, $g(x)$ ismini verelim,

$$g(x) = \frac{e^x}{1 + e^x}$$

Bu nasıl bir fonksiyondur, kabaca davranisini nasıl tarif ederiz? Cebirsel olarak bakarsak, fonksiyon öyle bir durumda ki ne zaman bir x degeri gecerse, bu deger ne kadar büyük olursa olsun, bolendeki deger her zaman bolunenden 1 daha fazla olacaktır bu da fonksiyonun sonucunun 1'den her zaman küçük olmasını garantiler. Çok küçük x degerleri icin bolum sonucu biraz daha büyük olacaktır tabii, vs.

Daha temiz bir ifade icin bolen ve boluneni e^{-x} ile carpalım,

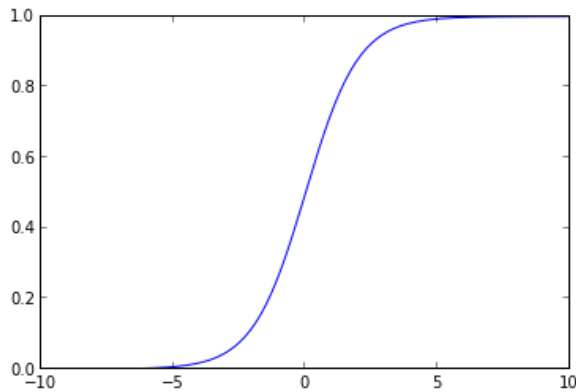
$$g(x) = \frac{e^x e^{-x}}{e^{-x} + e^x e^{-x}}$$

$$g(x) = \frac{1}{1 + e^{-x}}$$

Sigmoid fonksiyonun ”-sonsuzluk ile +sonsuzluk arasindaki degerleri 0 ve 1 arasina esledigi / indirgedigi (map)” ifadesi de litaraturde mevcuttur.

```
def sigmoid(arr):
    return 1.0/(1+exp(-arr))

x = np.array(arange(-10.0, 10.0, 0.1))
plt.plot(x,sigmoid(x))
plt.savefig('logreg1.png')
```


Ustteki grafige bakınca katsayılarla carpım, toplam ardından sonucun niye bu fonksiyona verildiğini anlamak mumkun. Sigmoid'in 0 seviyesinden 1 seviyesine ziplayisi oldukça hızlı ve x kordinati baglamında (ve 0.5'ten küçük y 'ye eslenen) sıfır oncesi bolgesi, aynı şekilde sıfır sonrasi (ve 0.5'ten büyük y 'ye eslenen) bolgesi oldukça büyük. Yani bu fonksiyonu secmekle veriye katsayılarla carpilip 0 ya da 1 bolgesi altına dusmesi için oldukça geniş bir sans veriyoruz. Boylece veriyi iki parcaya ayırmak için sansimizi arttirmis oluyoruz.

Peki sigmoid fonksiyonu bir olasilik fonksiyonu (dagilimi) olarak kullanılabilir mi? Entegralini alalım, ve $-/+$ sonsuzluklar üzerinden alan hesabi yapalım, sonucun 1 cikmasi gerekli,

```
import sympy
x = sympy.Symbol('x')
print sympy.integrate('1/(1+exp(-x))')

x + log(1 + exp(-x))
```

Daha temizlemek için

$$x + \ln(1 + e^{-x})$$

x ifadesi aynı zamanda suna esittir $x = \ln(e^x)$. Bu ifade bize kolaylık sağlayacak böylece,

$$\ln e^x + \ln(1 + e^{-x})$$

diyebiliriz. Doğal log'un (\ln) carpımları toplamlara dönüştürdüğünü biliyoruz, bunu tersinden uygulayalım,

$$\ln(e^x \cdot 1 + e^x e^{-x})$$

$$\ln(e^x + 1) = \ln(1 + e^x)$$

```
print log (1+exp(-inf))
print log(1+exp(inf))
```

0.0

inf

Demek ki fonksiyon bir olasılık dağılımı olamaz, çünkü eğri altındaki alan sonsuz büyüklüğünde. Aslında bu fonksiyonun kümülatif dağılım fonksiyonu (cumulative distribution function -CDF-) özellikleri vardır, yani kendisi değil ama türevi bir olasılık fonksiyonu olarak kullanılabilir (bu konumuz dışında). Her neyse, sigmoid'ın bir CDF gibi hareket ettiğini g 'nin 0 ile 1 arasında olmasından da anlıyoruz, sonuçta CDF alan demektir (yoğunluğun integrali) ve en üst değeri 1 demektir, ki bu CDF tanımına uygundur.

Şimdi elimizde olabilecek k tane değişken ve bu değişkenlerin bilinmeyen katsayıları için 0 ve 1'e eslenecek bir regresyon oluşturalım. Diyelim ki katsayılar $\theta_0, \dots, \theta_k$. Bu katsayıları değişkenler ile carpıp toplayarak $h(x)$ 'e verelim, (0/1) çıkıp çıkmayacağı katsayılarla bağlı olacak, verideki etiketler ile $h(x)$ sonucu arasında bir bağlantı kurabilirsek, bu bize katsayıları verebilir. Bu modele göre eğer θ 'yi ne kadar iyi seçersek, eldeki veri etiketlerine o kadar yaklaşımla olacağız. Şimdi sigmoid'ı katsayılarla beraber yazalım,

$$h_{\theta}(x) = g(\theta^T x) = \frac{1}{1 + e^{-\theta^T x}}$$

"Veriye olabildiğince yaklaşmak için en iyi α 'yi bulmak" sözü bize maksimum olurluk (maximum likelihood) hesabını hatırlatmalı. Bu hesaba göre içinde bilinmeyen α 'yi barındıran formülün üzerinden tüm verinin sonuçlarının teker teker birbiri ile carpımı olabildiğince büyük olmalıdır. Bu ifadeyi maksimize edecek α veriye en uygun α olacaktır.

Şimdi her iki etiket için ve sigmoid'ı kullanarak olasılık hesaplarını yapalım,

$$P(y = 1|x; \theta) = h_{\theta}(x)$$

$$P(y = 0|x; \theta) = 1 - h_{\theta}(x)$$

Not: Olasilik degerleri (buyuk $P(\cdot)$ ile) ve CDF fonksiyonlari olurluk hesabinda kullanilabilir. $P(\cdot)$ ile CDF baglantisi var, $P(X < x)$ gibi kumulatif alansal hesaplarin CDF uzerinden gerceklestirilebildigini hatirlayalim.

Devam edelim, hepsi bir arada olacak sekilde yanyana koyarsak ve sonuca, y 'yi dogru tahmin edip etmedigimizin olcumunu de eklersek,

$$p(y|x; \theta) = (h_{\theta}(x))^y (1 - h_{\theta}(x))^{1-y}$$

Olurluk icin tum veri noktalarini teker teker bu fonksiyona gecip sonuclarini carpacagiz (ve verilerin birinden bagimsiz olarak uretildigini farzediyoruz), eger m tane veri noktası var ise

$$L(\theta) = \prod_{i=1}^m (h_{\theta}(x^i))^{y^i} (1 - h_{\theta}(x^i))^{1-y^i}$$

Eger log'unu alirsak carpimlar toplama donusur, isimiz daha rahatlasir,

$$l(\theta) = \log L(\theta)$$

$$= \sum_{i=1}^m y^i \log((h_{\theta}(x^i))) + (1 - y^i) \log((1 - h_{\theta}(x^i)))$$

Iste bu ifadenin maksimize edilmesi gerekiyor.

Ama daha fazla ilerlemeden once bir esitlik ve bir turev gostermemiz gerekiyor. Once esitlik

$$1 - g(z) = g(-z)$$

Ispat

$$1 - \frac{1}{1 + e^{-z}} = \frac{1 + e^{-z} - 1}{1 + e^{-z}}$$

$$\frac{e^{-z}}{1 + e^{-z}} = \frac{1}{1 + e^z}$$

Hakikaten son esitligin sag tarafina bakarsak, $g(-z)$ 'yi elde ettigimizi goruyoruz. Simdi tureve gelelim,

$$g'(z) = \frac{d}{dz} \frac{1}{1 + e^{-z}}$$

Ispat

$$= \frac{1}{(1 + e^{-z})^2} (e^{-z})$$

e^{-z} turevinden bir eksi isareti gelecegini beklemis olabilirsiniz, fakat hatirlayacagimiz uzere

$$\frac{d}{dx} \frac{1}{1 + x} = \frac{-1}{(1 + x)^2}$$

Yani eksiler birbirini yoketti. Simdi iki ustteki denklemin sag tarafini acalim

$$\begin{aligned} &= \frac{1}{1 + e^{-z}} \frac{e^{-z}}{1 + e^{-z}} \\ &= \frac{1}{1 + e^{-z}} \frac{1}{1 + e^z} \end{aligned}$$

Carpimda iki bolum var, bolumler $g(z)$ ve $g(-z)$ olarak temsil edilebilir, ya da $g(z)$ ve $1 - g(z)$,

$$= g(z)(1 - g(z))$$

Bu baglamda ilginç bir diger denklem log sansi (log odds) denklemdir. Eger ilk bastaki denklemi dusunursek,

$$p = P(y = 1|x; \theta) = g(z) = \frac{e^z}{1 + e^z}$$

Bu denklem 1 olma olasiligini hesapliyor. Temiz bir denklem log sansi olabilir ki bu denklem olma olasiligini olmama olasiligina boler ve log alır.

$$\log \left(\frac{p}{1 - p} \right)$$

olarak gosterilir. Simdi biraz daha cambazlık, $1 - g(z) = g(-z)$ demistik, ve $g(-z)$ 'nin de ne oldugunu biliyoruz $\frac{1}{1+e^z}$, log sansini bu sekilde yazalim, $\frac{1}{1+e^z}$ ile bolelim daha dogrusu $1 + e^z$ ile carpalim ve log alalim,

$$\log\left(\frac{e^z}{1+e^z}1+e^z\right)=\log(e^z)=z=\theta^T x$$

Artık olurluk denkleminde donebiliriz. Olurlugu nasıl maksimize ederiz? Gradyan çıkışı (gradient ascent) kullanılabilir. Eger olurluk $l(\theta)$ 'nin en maksimal olduğu noktadaki θ 'yi bulmak istiyorsak (dikkat sadece olurlugun en maksimal noktasını aramıyoruz, o noktadaki θ 'yi arıyoruz), o zaman bir θ ile başlarız, ve adım adım θ 'yi maksimal olana doğru yaklaştırırız. Formül

$$\theta_{yeni} = \theta_{eski} + \alpha \nabla_{\theta} l(\theta)$$

Ustteki formül niye işler? Çünkü gradyan $\nabla_{\theta} l(\theta)$, yani $l(\theta)$ 'nin gradyanı her zaman fonksiyon artışının en fazla olduğu yönü gösterir. Demek ki o yöne adım atmak, yani $l(\theta)$ 'a verilen θ 'yi o yönde değiştirmek (değişim tabii ki θ bazında, θ 'nin değişimi), bizi fonksiyonun bir sonraki noktasına yaklaştıracaktır. Sabit α bir tek sayı sadece, atılan adımın (hangi yönde olursa olsun) ölçeğini azaltıp / arttırabilmek için dışarıdan eklenir. Adım yönü vektör, bu sabit bir tek sayı. Çarpımları vektörü azaltır ya da çoğaltır [3].

Şimdi $\nabla_{\theta} l(\theta)$ türetmemiz gerekiyor.

Eğer tek bir $\frac{\partial l(\theta)}{\partial \theta_j}$ 'yi hesaplırsak ve bunu her j için yaparsak, bu sonuçları bir vektörde üstüste koyunca $\nabla_{\theta} l(\theta)$ 'yi elde ederiz.

$$\begin{aligned} \frac{\partial l(\theta)}{\partial \theta_j} &= y \frac{\frac{\partial}{\partial \theta_j} g(\theta^T x)}{g(\theta^T x)} - (1-y) \frac{\frac{\partial}{\partial \theta_j} g(\theta^T x)}{1-g(\theta^T x)} \\ &= \left(y \frac{1}{g(\theta^T x)} - (1-y) \frac{1}{1-g(\theta^T x)} \right) \frac{\partial}{\partial \theta_j} g(\theta^T x) \end{aligned}$$

Şimdi en sağdaki kısmi alalım,

$$\frac{\partial}{\partial \theta_j} g(\theta^T x) = g'(\theta^T x) \frac{\partial}{\partial \theta_j} \theta^T x = g'(\theta^T x) x_j$$

$\frac{\partial}{\partial \theta_j} \theta^T x$ nasıl x_j haline geldi? Çünkü tüm θ vektörünün kısmi türevini alıyoruz fakat o kısmi türev sadece tek bir θ_j için, o zaman vektördeki diğer tüm öğeler sıfır olacaktır, sadece θ_j 1 olacak, ona tekabül eden x üyesi, yani x_j ayakta kalabilecek, diğer x öğelerinin hepsi sıfırla çarpılmış olacak.

Türevin kendisinden de kurtulabiliriz şimdi, daha önce gösterdiğimiz eşitliği devreye sokalım,

$$= g(\theta^T x)(1-g(\theta^T x))x_j$$

Bu son formulu 3 üstteki formülün sağ tarafına geri koyarsak, ve basitleştirirsek,

$$(y(1 - g(\theta^T x)) - (1 - y)g(\theta^T x))x_j$$

Carpimi daha temiz görmek için sadece y, g harflerini kullanırsak,

$$(y(1 - g) - (1 - y)g)x_j = (y - yg - g + yg)x_j = (y - g)x_j$$

yani

$$= (y - g(\theta^T x))x_j$$

$$= (y - h_\theta(x))x_j$$

İşte $\nabla_\theta l(\theta)$ için ne kullanacağımızı bulduk. O zaman

$$\theta_{yeni} = \theta_{eski} + \alpha(y - h_\theta(x))x_j$$

Her i veri noktası için

$$\theta_{yeni} = \theta_{eski} + \alpha(y^i - h_\theta(x^i))x_j^i$$

Kodu isletelim,

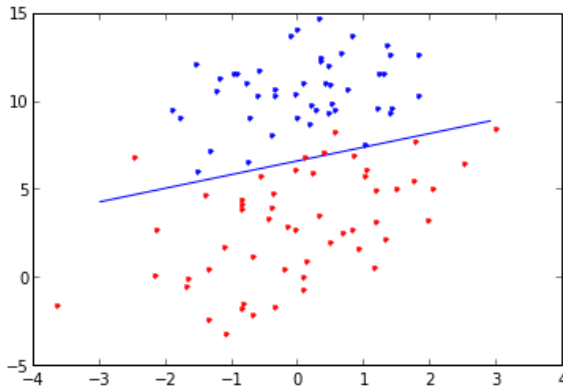
```
def grad_ascent(data_mat, label_mat):
    m,n = data_mat.shape
    label_mat=label_mat.reshape((m,1))
    alpha = 0.001
    iter = 500
    theta = ones((n,1))
    for k in range(iter):
        h = sigmoid(dot(data_mat,theta))
        error = label_mat - h
        theta = theta + alpha * dot(data_mat.T,error)
    return theta

theta = np.array(grad_ascent(array(data),array(labels).T ))
print theta.T

[[ 4.12414349  0.48007329 -0.6168482 ]]
```

```
def plot_theta(theta):
    x = np.array(arange(-3.0, 3.0, 0.1))
    y = np.array((-theta[0]-theta[1]*x)/theta[2])
    plt.plot(x, y)
    plt.hold(True)
    class0 = data[labels==0]
    class1 = data[labels==1]
    plt.plot(class0['x'],class0['y'],'b.')
    plt.hold(True)
    plt.plot(class1['x'],class1['y'],'r.')
    plt.hold(True)

plot_theta(theta)
plt.savefig('logreg2.png')
```


Ustteki kod bir dongu icinde belli bir x noktasından başlayarak gradyan inisi yaptı ve optimal θ degerlerini, yani regresyon agirliklarini (weights) hesapladı. Sonra bu agirliklari bir ayrac olarak ustte grafikledi. Ayracin oldukca iyi degerler buldugu belli oluyor.

Rasgele Gradyan Cikisi (Stochastic Gradient Ascent)

Acaba θ 'yi guncellerken daha az veri kullanmak mumkun mu? Yani yon hesabi icin surekli tum veriyi kullanmasak olmaz mi?

Olabilir. Guncellemeyi sadece tek bir veri noktası kullanarak yapabiliriz. Yine gradyani degistirmis oluruz, sadece azar azar degisim olur, fakat belki de bu sekilde sonuca daha cabuk ulasmak mumkun olacaktır.

Kodlama acisindan, θ guncellemesi icin buldugumuz formulu tek nokta bazinda da vermistik. O zaman o tek noktayı sirayla alip guncellersek, otomatik olarak yeni bir sekilde gradyan cikisi yapmis oluruz.

```
def stoc_grad_ascent0(data_mat, label_mat):
    m,n = data_mat.shape
```



```

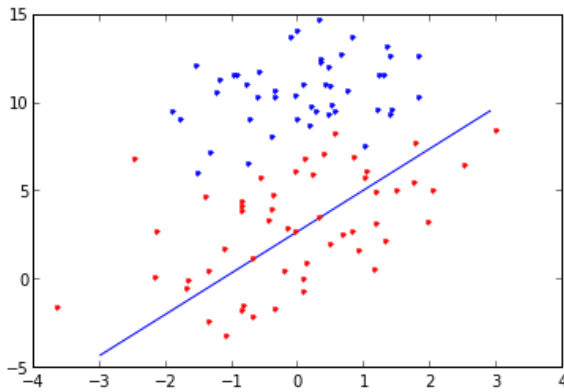
label_mat=label_mat.reshape((m,1))
alpha = 0.01
theta = ones((n,1))
for i in range(m):
    h = sigmoid(sum(dot(data_mat[i],theta)))
    error = label_mat[i] - h
    theta = theta + alpha * data_mat[i].reshape((n,1)) * error
    theta = theta.reshape((n,1))
return theta

theta = np.array(stoc_grad_ascent0(array(data),array(labels).T ))
print theta.T

[[ 1.01702007  0.85914348 -0.36579921]]

plot_theta(theta)
plt.savefig('logreg3.png')

```


Neredeyse isimiz tamamlandı. Ustteki grafik pek iyi bir ayrac göstermedi. Niye? Problem çok fazla salınım (oscillation) var, yani değerler çok fazla uc noktalar arasında gidip geliyor. Ayrıca veri noktalarını sırayla işliyoruz, veri tabii ki rasgele bir şekilde sıralanmış olabilir, ama sıralanmamışsa, o zaman algoritmaya raslantısal noktaları vermek için kod içinde zar atmamız lazım. Metotun ismi "rasgele (stochastic)" gradyan çıkışı, bu rasgelelik önemli. 2. problemi düzeltmek için yapılacak belli, 1. problem için α değeri her döngüde belli oranda küçültülerek (yani α artık sabit değil) sonuca yaklaşıırken oradan buraya savrulmasını engellemiş olacağız. Yeni kod altta,

```

def stoc_grad_ascent1(data_mat, label_mat):
    m,n = data_mat.shape
    iter = 150
    label_mat=label_mat.reshape((m,1))
    alpha = 0.01

```

```

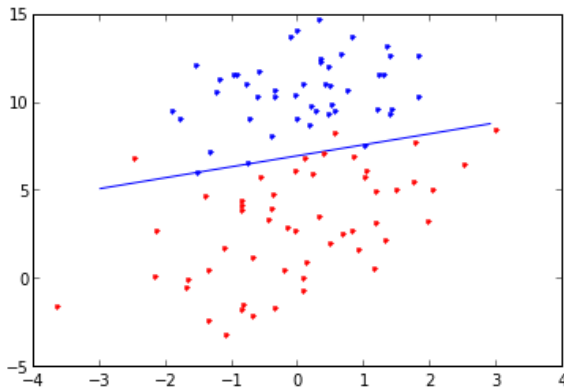
theta = ones((n,1))
for j in range(iter):
    data_index = range(m)
    for i in range(m):
        alpha = 4/(1.0+j+i)+0.0001
        rand_index = int(random.uniform(0,len(data_index)))
        h = sigmoid(sum(dot(data_mat[rand_index],theta)))
        error = label_mat[rand_index] - h
        theta = theta + alpha * data_mat[rand_index].reshape((n,1)) * error
        theta = theta.reshape((n,1))
    return theta

theta = np.array(stoc_grad_ascent1(array(data),array(labels).T ))
print theta.T

[[ 14.67440542   1.30317067  -2.08702677]]

plot_theta(theta)
plt.savefig('logreg4.png')

```


Sonuc cok iyi, ayrıca daha az işlemle bu noktaya eristik, yani daha az işlem ve daha hızlı bir şekilde sonuca ulaşmış olduk.

Tahmin (Prediction)

Elde edilen ağırlıkları tahmin için nasıl kullanırız? Bu ağırlıkları alıp, yeni veri noktası ile çarpıp sonuçları sigmoid'den geçirdiğimiz zaman bu noktanın "1 etiketi olma olasılığını" hesaplamış olacağız. Örnek (diyelim ki mevcut veri noktası içinden bir veriyi, -mesela 15. nokta- sanki yeniymis gibi seçtik)

```

pt = df.ix[15,['intercept','x','y']]
print sigmoid(dot(array(pt), theta)),
print 'label =',labels[15]

[ 0.99999653] label = 1

```

Oldukca yuksek bir olasilik cikti, ve hakikaten de o noktanin gercek degeri 1 imis.

Kaynaklar

[1] <http://cs229.stanford.edu/notes/cs229-notes1.pdf>

[2] Harrington, P. Machine Learning in Action

[3] Bu sekilde azar azar sonuca yaklasmaya ugrasmak tabii ki her fonksiyon icin gecerli degildir, cunku eger fonksiyonda "yerel maksimumlar" var ise, gradyan cikisi bu noktalarda takilip kalabilir (o yerel tepelerde de birinci turev sifirlanir, gradyanin kafasi karisir). Gradyan metotunun kullanmadan once fonksiyonumuzun tek (global) bir maksimumu olup olmadigini dusunmemiz gerekir. Fakat sanliyiz ki olurluk fonksiyonu tam da boyle bir fonksiyondur (sans degil tabii, bu ozelligi sebebiyle secildi). Fonksiyon icbukeydir (concave), yani tek bir tepe noktası vardır. Bir soru daha: olurlugun icbukey oldugunu nasıl anladık? Fonksiyona bakarak pat diye bunu soylemek mumkun, degiskenlerde polinom baglaminda kupsel ve dahaustu seviyesinde ustellik yok, ayrıca log, exp icbukeyligi bozmuyor.